

Nagy Mihály

**Egy vak
ember
álma és
vágya**

Nagy Mihály

Egy vak ember álma és vágya

2007

TARTALOM

<i>Bemutakozás</i>	Otthonomba, kiskertembe
Egy vak ember álma és vágya!	Édes ébredés
Szívfájdalom	Ki a vak?
Egyenlő esély!	Senki sem próféta
A költő!	Erős akarat
Édesanyám!	A tó
Édesapám!	A vihar!
Otthonom	Az út!
Akácvirágzás!	A szerencse
Búzavirág, pipacs, konkoly	Csendesség
A Paradicsom	Ajándék!
Igazmondás!	Írom a levelem
A szeretet	Felújítás
Duplán NAGY család!	Itt állok
Gyermekáldás!	Jézussal
A hit	Mi az igazság?
A templom	Istenkeresés!
Elindultam álmomban	Gyönyörű Hazám!
A megbántás	Tudatlanság!
A vágy	Költőtársam
Égő szívem	Sorstársak!
Eléd állok	Vándorló lélek!
Csalódás!	Sötétség küszöbén
Igazgyöngy	Szép emlékü Börzsöny
Kozmosz óceánján	Tálatum.
Lehajtott fővel!	Nyomkövetés...
Igazi barát!	Sérelem
Csalódás	Világosság!
Elhervadt a búzavirág!	Tékozlás
Kerestem barátot	Vigyázok Rád!
	Ne félj a haláltól!

Bemutakozás

Budapest IX. kerületében, 1943. nyarán születtem, a háború alatt. A háború utáni infláció szenvedője lettem.

Majd beköszöntött a forradalom, melyben a magam módján részt vettem, de ezt nagydobra nem vertem. Akik tudták, hallgattak róla.

Nem kerültem a látótérbe, így szerencsés fiatalember voltam. A laza iskolai években a költészet volt a mindenem, nagyon szerettem Petőfit. Korán erős lettem és dolgozni nagyon szerettem.

Az alkotás kitöltötte az életem.

Egy hónapig voltam katona, a páncélosoknál, utána megnősültem. 66 őszén disszidálni akartam, amiért a tíz éves évforduló miatt, négy hónap börtönt kaptam.

Szabadulásom után öt hónappal újra megnősültem.

Együtt hét saját gyermeket, és három állami gondozottat neveltünk.

92-ben lettem a nagycsaládosok helyi csoportjának elnökhelyettese, építettünk tábort a Pótharaszti erdőben. Létre hoztuk az „Otthonteremtés Alapítványt”. Ehhez, elsőként a pénzt én tettem le, és itt titkár lettem. 97-ben sajnos vakjáradékos lettem. Az orvosok jóvoltából, lassan a látásomat elvesztettem. Belső látásom egyre élesebb lett, lelkem a költészetben otthonra lelt. Segített benne Isten, a hit, és a Szentlélek, aki vezérli gondolatom, és költészetemet. Legfontosabb segítséget e földön, mindenben, a feleségemtől kapom.

Ahol tudunk, segítünk a rászorulóknak, a fogyatékkal élőknek.

Nagy Mihály

Egy vak ember álma és vágya!

Hatalmas Istenem!
Neked mégsem mondhatom el,
Amit mondok azt képzeld el,
Hogy figyelj ide, hallgass rám.
Egy vak ember imáját és vágyát,
Te tudod minden gondolatát, álmát.
Úgy, igazán nincs kinek elmondjam,
Nincs senki aki segíthetne rajtam.
Mi a vágyam, mi van szívemhez közel?
Tudom, Te el tudod gondolni,
Hogy a vak embert, mi tudja bántani.

Mik kavarognak, szívében, fejében,
Mily dolgokat forgat elméjében?
Mint Izrael népe magában,
Körbe-körbe járt, a pusztában.
Kérlek Istenem, ne haragudj meg rám,
Ha keserűségemben szívedet megbántám!
Én ember vagyok, Te Isten vagy ott fenn,
Bocsásd meg nékem mit ellened vétettem!
A bűnömet megbántam ezerszer,
Bocsáss meg újból, azért vezeklem!
Hajtsd hozzám füledet, halld meg beszédemet
Vedd szívedhez esdeklő kérésemet!

Egy vak embernek mi lehet a vágya?
Gondolom az, hogy gyermekeit lássa!
Hogy lássa bimbózni, majd kinyílni Őket,
Te tudod Istenem, hogy áldanálak Téged!
Szeretném látni unokáim, amint szépülnek, nőnek,
Hogy feleségem szeméből peregnek a könnyek!
Szeretném látni az örömet, s a bánatot,
Hogy gyakorolhatnám szívemben, az alázatot!
Szeretnék hálát mutatni be Neked,
S emlékezni róla, mit tett velem kezed!
Sok minden volna, mi látni, tenni való,
Nyisd meg hát a szemem, Te Mindenható!

Szent Fiad mikor járt itt lent,
Meggyógyított mindenkit és mindent.
Könyörgök, de nem tudom, hogy nem-e hiába,
Megindítja-e szíved, vakságom látványa.

Hogy remélhetek, erre biztat Igéd,
Gyógyítasz beteget, megnyitod a vak szemét.
Erre biztat Igéd, erre támaszkodjak.
Lesz-e alkalmam, hogy Neked hálát adjak?
Mikor lefekszem sokat álmodok,
Arról, milyen szép az ég és, hogy látok.
Mikor így álmomban örvendezek,
Felébredek és eltévelyedek.

Az álom keveredik az ébrenléttel,
Rájövök, hogy ez álom és próbatétel.
Fél éjjel e jelenet ismétlődik sokszor,
Belefásulok, szívem nem sok mindenre gondol.
Reményemet vesztve élek itt tovább.
Lesz-e látásom holnap, vagy holnapután?
Az álombeli képzelet,
Szárnyakra felkap engemet,
Körbe hordoz, hogy lássak rónát, hegyeket.
Látom a Börzsönyt, a jól ismert területeket.
Ujjong a szívem és Neked hódol,
El vagyok bűvölve fölülről, a Bánki tótól.

Tovább visz és szemlélteti velem,
Verőcét, Nagymarost, s a dunai vizeket.
Meglátom Pestet, a szülőhelyemet,
Közelről látom a Fradit, a Haller teret.
Tovább visz az álom a képzelet szárnyán,
A Kis-Duna fölött járok, úgy Királyerdő táján.
Színesebbé válik ekkor a tájék,
Nem borít be semmit, semmiféle árnyék.
Gyönyörködik lelkem a búzaföldeken,
Repülnek a sasok, fenn a levegőben.
A völgyekben, a búzavirág, a pipacs
És a konkoly együtt terem.

Mindből szedek egy-egy csokorral,
Lássa a családom mi változott meg a korrál.
Örvendezik lelkem a színes virágnak,
Mindent is rabja voltam a virágos határnak,
Ekkor hirtelen félig felébredek,
Félek, ez nem igaz, tovább szenderedek.
Ismét azt álmodom, hogy ez nem álom,
Meggyógyult a szemem, valójába látok.
Nyitni-csukni kezdem ekkor a szemem,
Megállapítom, hogy látok. Csoda történt velem!
Újra ott repülök, a Kis-Duna felett,
Örülök, hogy nem álom, hanem valóság lett.

Ismét nyitni - csukni próbálom a szemem.
Biztos, hogy nem az álom játszik velem?
Felébredek végre, könnyes lesz a szemem,
Tudom már mi igaz, sírok keservesen.
Kérdezem Istentől: mire volt jó mindez?
Egy szavadba kerülne és láthatnék mindent.
A színes képek után jön a sötétség,
Elborítja szívem, s lelkemet a kétség.
Fogom-e látni húsz méterre előttem az erdőt,
Látom-e a madarat, mely dalol a fejem fölött?
Kevés idő telt el, zavaros lett minden,
Meggyógyítasz-e még Te hatalmas Isten?

Tudd meg hát, óh hatalmas Isten,
Reád várok, pedig reménységem sincsen.
Mennyit sírok ezért, csak Te tudod, meg én.
Add vissza látásom, kérlek Jézusért!
Te mondtad, hogy mindenre elég a vér,
Gyógyítsd meg a szemem, Jézus véérért!
Örülhessek Neked, s az egész világnak,
Örülhessek enyéimnek, s az egész családnak!
Nem borraivalót kérek, hanem látó szemeket,
Dolgozhaszak érted, családomért, adj látó szemeket!

Mert ezt is Te tudod a legjobban,
Lusta ember, életemben, sohase voltam.
Mikor erőt adtál, csináltam társadalmi munkát,
Mindegy volt, kinek, milyen közegnek hívták.
Hajolj hát le hozzám, hajtsd ide a füled,
Halld, meg mit kér Tőled, esdeklő gyermeked!
Hallgass meg óh Isten, hogy ne legyen hiába,
Zörgetésem, házadnak ajtajába!

2004. május 5.

Szívfájdalom

Nem éreztem azt, mit Te éreztél Jézusom,
Mikor a korbács nagyokat csattant a hátadon.
Mégsem a testi fájdalom volt a legnagyobb,
Azok bántottak, kiket szerettél nagyon.

Akit a szív nagyon szeret,
s az okoz fájdalmat, az borzasztó lehet.
Úgy érzem, nem az fáj, mikor sebek borították a testedet,
Hanem, hogy elutasították drága szerető szívedet.

Az Atyának is a szíve nagyon fáj,
Látta, hogy bántják, s nem fogadják el az Isten Fiát.
Mikor láttam, és teljes voltam, mint férfiember,
Elutasítani, általában, senki nem mert.

Most, hogy vak vagyok, kevesebbet érek, mint férfiú,
Így a leértékelt áruk között vagyok, szomorú.
Mivel a szemem vak, nem vagyok jó, mint vezér,
De vannak még ismerősök, kik irigyelnek az eszemért.

Így aztán minden hiába, legyintenek rám nagyokat,
Sokat meg mernek tenni, mert nem látom karjukat.
Azért fáj a szívem, s lenyelem könnyemet,
Nem mutatom ki, mennyire bánt, ha lenéznek engemet.

Inkább némán hallgatok, s befelé nyelem könnyemet,
Sokszoros a fájdalom, ha az bánt, akit szívem nagyon szeret.
Lélekben is meg kéne adni az esélyegyenlőséget,
Mert aki fogyatékkal él, annak sokkal jobban fáj az élet.

Kérem azt, aki bölcs és jó ember,
A fogyatékkal élőket, ne vessétek magatoktól el!
Mert az is ember, aki épp nem tud járni,
A vak ember szíve is tud, nagyon fájni.

2007. április 9.

Egyenlő esély!

2007 az esély egyenlőség éve lett,
Sokan mégsem értik meg az esélytelen embereket.
Sokan nem értik, hogy az esélytelen emberek sorsa mostoha,
Packáznak, játszadoznak velük, mintha dolguk épp ez volna.

Nem érdekli őket az ember, ki kerekesszékekben ül,
S, hogy a vakemberek szemére sötétség homálya ül.
Sokan küzdenek teljes erőből egy életen át,
Sok hivatalos helyen éri őket hátrány.

Élvezik sokan, ha jobbra-balra küldhetik őket,
S kinevetik sokan a fogyatékkal élőket.
Nem kérünk mi magunknak külön bánásmódot,
De azt se, hogy belőlünk csináljanak bolondot.

Nem kívánom megnevezni azt a pénzügyintézetet,
Ahol a fogyatékkal élőket nem becsülik meg.
Pedig megfizetjük mi is a ránk eső kamatot,
Rosszindulat helyett kérjenek maguknak jóindulatot.

Miattuk sok rossz dolgot kellett megélni,
Mivel nem vagyok rá hivatott, nem tudom őket lecserélni.
Az illetékesektől csak azt szeretném kérni,
Vakságom miatt ne kelljen az ügyintézőktől félni.

2007. március 22.

A költő!

Én a szeretet költője lettem,
Mire elmúlt hatvan év felettem.
Versem is rámutat a hiányosságra,
Egy későn érő típus, nyomorúságára.

Tolvajként mentek az évek felettem,
Egész életemben Petőfit szerettem.
Gyermekkoromban, néha elképzelttem.
Gondolatban én is, költővé lettem.

Bejártam gondolatban azon helyeket,
Ahol János vitéz, a csaták hőse lett.
Szunnyadt bennem, az ihlet, a képzelet,
Mi alatt sok betegség ért utol engemet.

Vagy húsz éve tartja magát bennem
És én újra a költőre lettem.
Fél éve, hogy családom gondolja magába,
Miért adta fejét apám a rím faragásra.

Ha ezt is gondolják, ugyan csak késő már,
Szabaddá lett bennem a költői napsugár.
Hogy mi lesz még, nem tudom előre,
Rímet faragok mindenből, egykettőre.

Most, hogy hatvanegy éves lettem,
Felnőtt hét gyermek mellettem,
Nem tudom, örömükre, vagy bánatukra vagyok,
Azért hallom, hogy néha nevetnek egy nagyot.

Most, hogy magam részletesen bemutattam,
Kérem a családot, a költészetért, ne nevéssen rajtam.
Előfordul ritkán, hogy a Sári csatorna is megárad,
Aki versemet olvassa, nézze el e hibámat.

Mivel már hatvanegy éves vagyok,
Előfordul, hogy nem füllentek nagyot.
Most, hogy megírtam életem önéletrajzát,
Akik ismernek, fejezzék be ellenem a hajsztát.

Mert húsz éve már, hogy itt élek én,
Pesthez közel az Alföld peremén.
Időközben egy tucat szakmát tanultam már,
Tudjuk, a tanulással a tudás együtt jár.

Büszke vagyok arra, hogy inárcsi vagyok,
De azért az álmaim még lehetnek nagyok.

2004. július 10.

Édesanyám!

Elmúlt a tél és újra itt van a tavasz.
A szívemben, anyám, örökre szép maradsz.
Mikor beteg voltam hullattad könnyedet,
Szerető szíveddel szerettél engemet.

Múltak a napok, az idő felettem,
A te szíved féltőn folyton figyelt engem.
Imádkozni tanítottál gyermekségem óta,
Szereteteddel jutottam el a kamaszkorra.

Ekkor dacos lettem, s ellenkeztem veled,
Te szerettél, nem vesztetted el a türelmedet.
Egy-egy könnycsepped még égeti szívemet,
Fáj még most is, hogy ellenkeztem veled.

Te csak túrtél és imádkoztál értem,
Rakoncátlan fiad Istenhez megtérjen.
Megköszönöm néked, hogy nagyon szerettél,
Hogy sok bajból, szeretettel kimentettél.

Sűrűn vitted Isten elé gyarló életem,
Légy áldott és tartson meg az Égi Kegyelem!

2005. március 5.

Édesapám!

Életem hajnalán, pár hónapos lehettem én,
Mivel megszülettem 1943. július 10-én.
Beleszülettem a háború kellős közepébe,
Akkor a kormánynak nem volt szociális érzéke.

Nem hatotta meg őket a babák és gyermekek sírása,
Édesapámat is vitték az Orosz frontra, tüzelőállásba.
Én az egésztől akkor még mit sem tudtam,
Anyámmal együtt, a háború miatt keservesen sírtam.

Szegény jó anyám eladta, elcserélte mindenét,
Hogy nevelhessen engem, s várta haza férjét.
Az én jó anyám szép is volt és fiatal,
Nem tudták, a háború, éket ver közénk majd.

A háború vége előtt, apám hamar megjött,
Nem találta fel magát, hamar el is költözött.
Nagyobbacska lettem, hittem az idegen beszédnek,
Azt mondták, „ha szeretne, akkor látogatna téged!”

Megjelent, úgy tizenhat éves koromban,
Sajnos éppen akkor lázadó voltam.
Meglépett az üzenet,
Hogy a nagyanyámnál vár engemet.

Elutasítottam akkor apám közeledését,
Nem tudtam, mily dolognak szakítottam végét.
Talán negyven éve is van már annak,
Hogy bánt a lelkiismeret, s gyötör a gondolat.

Akkor én túlságosan könnyelmű voltam,
Olyat mondtam ki, amit meg sem gondoltam.
Azóta is bánt a gondolat, vagy épp a tudat,
Én voltam, ki távol tartottam az édesapámat.

Bánom az egészet, de mind hiába,
Visszatekintek, így negyven év távlatába,
Keresném őt, de már késő,
Elcsendesedett minden, s a hallgatás idegtépő.

Kérem a jó Istent, bocsássa meg nekem,
Hogy kamaszkorban a lépést elvitettem.
Keresem őt, de már nem találom,
Mutassa meg nekem őt, a másvilágon!

2004. július 9.

Otthonom

Szeretem a tájat, ott ahol én lakom,
Sok szép dal hangzik el a madár ajkakon.
Látásom már megszűnt, de kinyílt a fülem,
Hallom a madárdalt, ahogy dicsérik az Istent.

Az egyik hang vékony, a másik ércesebb,
Ahogyan kórusban dicsérik az Istent.
Ha eljött a kikelet, virágzik az akác,
Jönnek is a méhek, begyűjtik a nektárt.

Örül a méhész is, örül a sok méznek,
Felemeli szemét, hálát ad az Égnek.
Kikelnek a rovarok, szállnak a lepkék,
Örül minden élő, várja a napkeltét.

Örülnek az állatok és az emberek,
Eljött már a Tavasz, itt a kikelet.
A teraszon ülve, hallgatom én őket,
Szívem velük dalol, áldom a Teremtőnket.

Hálát adok Istennek, kinek van füle, s hallja,
Hogyan dalol a madár, hogy Őt magasztalja
Elmondja minden állat a maga nyelvén,
Elmondják a hálájukat a gondoskodásért.

Hallottam én ezeket, megírtam a versemet,
Figyeljete emberek, hálásabbak legyetek.

2004. május 2.

Akácvirágzás!

Kinyílott az Akácvirág előttem az erdőn,
Döngicsélnek a méhecskék, a méz gyűjtögetők.
Elégedett a testvérem, ki méhész az erdőszélen.

Megjelent a Harkály fenn hordja az orrát,
Nem libáért vette a diploma munkát.
Kopogtatja a fákat, dolgozik szorgosan,
Keresgéli a férgeket a fa hasadékban.

Megjelent a Kakukk, kutatja az avart,
Lesz enni a fiókáknak, ha kikelnek majd.
Figyelgetem a Rigókat, ahogy fütyörésznek,
Belevágnak a szavába a Fülemlének.

Kertemben van pár fa, meggy és cseresznye,
Várják már a madárkák, bár csak színesedne.
Ismerem a szokásukat jó néhány év óta,
Támadnak az erdő felől és lopkodnak róla.

Mondtam is a rigópárnak „no azért az túlzás,
Egy-két füttyért cserébe, a hegyét letarolják!”
Nem hallgatnak a Rigócskák az emberi hangra,
Ide csalják a sárgát is, mert szép öltöny van rajta.

Elnézem nekik is, mert kell a fiókáknak,
Cseperedjenek fel ők is és nőjenek nagyra,
A lárvákat egyenként a rigó fel is falja.

A cseresznyével előfordul, hogy lepottyan a földre,
A bogárkák, szorgos hangyák nagy, nagy örömére.
Elnézem ezt önekik, mondok is én egyet,
Hagyják békén a többi fát, ne bántsák a meggyet!

Nem kívánom el tőlük, hogy ők ezt belássák,
Ők sem várják el, hogy tegyek ki egy Tilos táblát.
Jóllakva a gyümölcsökkel szebben szól az ének,
Figyeljete emberek, most Istent dicsérjétek!

Mondjátok meg a Cinkének, ne szomorkodjon,
Neki is lesz ennivaló télen az asztalon.
Csinálunk majd nekik fából egy etetőállást,
Tele rakjuk szalonnával önekik a padlást.

Dicsérjük majd mi is együtt Istent télen, nyáron,
Hogy jó dolga van mindenkinek ezen a világon.
Azt ígérte Isten nekünk, nem maradunk árván,
Drágábbak vagyunk mi Neki, a madárfiókáknál.

2004. május 25.

Búzavirág, pipacs, konkoly

Búzavirág, pipacs, konkoly,
Rátok gondolok én olykor-olykor.
Azt mondják, azonos a hideg és a kék,
De nekem mégis oly gyönyörű szép.

Gyermekkoromban, még korábban,
Sokat szedtem a Szentmiklósi határban.
Olyan kéket, mint a búzavirág,
Festeni, csak Munkácsy tudott talán.

Búzavirágot, legénykoromban anyámnak is vittem,
Miután megnősültem, kedvesemmel sétálni mentem.
Vittük magunkkal kislányunkat, Bőbét,
Olyan szépek voltak, mint a búzavirág, és az ég.

Hej, de boldog voltam akkor nagyon,
Kezembe volt mindkét gyönyörű szép vagyom.
De gyönyörű volt a mosolygó kis arca,
Mikor búzavirággal, az édesapja körberakta.

A búzavirág szeretetét nagyanyámtól örököltem,
Ezt az örökséget továbbadom hüén.
Olyan szép, mint a búzavirág, más nincsen.

Csak a gyermekeim szeme még.
Amely olyan, mint a búzavirág,
Gyönyörű szép kék, kék, kék.

2004. május 21.

A Paradicsom

Életem során, sokszor megtörténik velem,
Az édeni állapotot visszavágja lelkem.
Csodálatos dolog lehetett,
A Paradicsom kertjében beszélgetni Veled.
Beszélni Urammal, az én Teremtőmmel,
Én drága jó Atyámmal, az én Istenemmel.

Elmondani mi bánt és, hogy mit találtam
Mikor a nagy víz partján jártam.
Nem kellett félnem, mert nem volt vadorzó
Kellemes, hús víz volt, épp nekem való.
Kellemes volt utazni a nagy teknős hátán
És örvendezni a delfinek láttán.

A párom is örült a jókedvem látván,
Hogy lovagolok a delfinek hátán.
De még nagyobb volt számunkra az öröm,
A párom szólított, hogy a Teremtőnk jön.
Jó volt Veled megosztani napi örömömet,
Minderről a Te gondoskodó kezéd tehetett.

Kérdezted tőlem, „jól érzem e magam?”
Én igent mondtam, s öleltem páromat.
Oly jó Teveled, gondtalan az élet,
A párom is örül és dicsérik Téged.
Áldjuk kezedet, szeretjük humorodat,
Hallom kacagását, mely dicséri Urunkat.

Figyelsz a kis akadályra és arra is ha nagy,
Szeretünk és áldunk Téged jó Urunkat.
De még nagyobb lesz örömünk,
Ha majd a Mennybe megérkezünk.

2004. június 19.

Igazmondás!

Szeretem az embert, akit teremtettél,
Igazságra, Igéden keresztül, figyelmeztetted.
Igédben, sok helyen meg van írva
Örökli országod, ki az igazat mondja.

De aki beszél sokat és ígér fűt, fát,
Annak már e földön megpecsétled sorsát.
Kérlek jó Uram, hogy taníts meg engem,
Társaimhoz őszintének lennem.

Mikor hangom hallják, tudják, hogy ki vagyok
Hogy életem kié, s hogy kihez tartozok,
Hogy mind megtanulják gyermekeim sorba,
Ki mindig igazat mond, Nálad jó lesz dolga.

2004. június 19.

A szeretet

Ha a szeretet lángja csak pislákol benned,
Mondhatod, hogy testvéreid, barátaid hön szeretted.
Mert egy kicsiny láng nem tombolhat óriási hővel,
Nem lehet a szíved tele a szeretet perzselő erejével.

Hogyan tudsz szeretni, ha ki nem mutatod,
Akkor nem is igényled a szeretetet, a nagyot.
Ezen a téren van már elég tapasztalatom,
Ha valakit nagyon szeretek, s azt mondja, zaklatom.

Kicsiny a szereteted, mint hegyoldalán egy erecske?
Ha feljön a nap, nézd végig, mit érsz el vele.
Kiszárad az egész, mintha nem is lett volna,
Csak a helyét lehet látni itt, ott nyomokba.

Isten nem egy kis pislákolást vár tőled,
Égesd, mi benned van, égesd nagy hővel.
A nagy hővel égő szeretet lángja messzire látszik,
S nem téved el az, aki még tétovázik.

Képzeljétek el a viharban a világítótornyot,
Ha csak pislákol, és nem erős fénnel ragyog,
Ha a szereteted fénye már messziről látszik,
Bátran közelít hozzád, aki épp arra vágyik.

Mennyivel könnyebb annak a sorsa,
Aki tudja, hogy a szeretet neki van célozva.
Nem fog eltévedni, az erős szeretetfényénél,
S biztonságra talál, a szeretett lényénél.

Ha valakiben a szeretet csak pislákol,
Nem vágyik arra, hogy benne is majd lángol,
Kicsiny fény hamar elalszik a szélben,
Nem ér célhoz az, kinek céloztad éppen.

Isten is ezt várja el tőlünk,
Hogy szeretetünket nagy hővel égessük.
Én nem csak egy kis szeretetre vágyom,
Égni akarok, mint napfény az égbolton.

Szeretném, ha fényemnél, mások is fényre jutnának,
Úgy, mint sokan élünk, a fénylő, égő szeretet által.
Ha látod, hogy a szeretet szívemben értetek ég,
Tudod, hogy én értetek, megtettem a magamét.

Én az Istentől kapott fénylő szeretetből élek,
Égni fogok, amíg Ő akarja, hogy éljek.
Nem azért teszem, hogy csak valamit írjak,
Ha nem tudok szeretni, akkor legalább sírjak.

De e szeretetet szívembe Istentől kaptam,
Azért enged élnem, hogy ezt továbbadjam.

Forró szeretettel:

2004. augusztus 4.-én.

Duplán NAGY család!

1984 telén,
Költöztünk Inárcsra, négy gyermekem, feleségem és én.
Akkor még véletlenül sem gondoltunk arra,
Hogy ezután kezdődik életünk második tavasza.

Akkor még pontosan elképzelni nem tudtuk,
Hogy 86 januárban Dávidkánkat megkapjuk.
Pedig Isten feleségemnek megmutatta,
Marék vízben, egy kis fiúnak benne volt az arca.

Amit Isten megígért, az nem is maradt el,
Megtetézte ajándékát két kislány gyermekkel.
87 április 1-én megszülettek az ikrek,
Négy gyermekünk után újabb nagycsaládunk lett.

Dávidka, Szulamit, Anikó a három gyerek neve,
Építkezni kellett, mert a házunk tele lett vele.
Köszönjük a gyermekáldást, meghallgatott Urunk,
Hogy idősödő korunkra, ne unatkozzunk.

Gyermekáldás!

Szép az asszony, mikor újra kivirágzik,
Mikor Isten áldása az alakján látszik.
Köszönöm Istennek és nem panaszkodom,
Hétszer változtatta alakját az asszonyom.

Irigy voltam egy kicsit az isteni munkára,
A férfiembert e csodás élményből kizárta.
Ha látszik már rajta az áldott állapot,
Megszépül az arca és a lelke boldog.

A hit

Te ki a Teremtő Isten vagy,
Példaként, Ábrahámot élénk állítottad.
A benne lévő hitet példaként élénk tetted,
Sok népek atyjává tetted.
Mert a hit Tefeléd őbenne túltengett.

Kiállta a nagy próbát, mely elé állítottad,
Hitét igazságnak elfogadtad.
Ezért lett Ábrahám a hit atyja,
És a szeretet birtokosa.

Példaképpé tetted őt az egész világnak,
Ki úgy akar élni, annak helye van Tenálad.
Tudom, hogy a hit csodálatos dolog,
De kevesen gyakorolják e hatalmas dolgot.

Én, mint Benned bízó hívő ember,
Az elénk adott hittel sokszor élni nem mer,
Kérem Istent, hogy bár mi történjen is velem,
A nekem adott hitet soha el ne veszítsem!

Mikor másokat hitre bátorítok,
Magam, oly sokszor meg-megingok.
De meglátva a hibámat jövők én Tehozzád,
Meg akarom látni a Te fénylő orcád!

A hitet mind nagyobbra növeljed énbennem,
Ne veszítsem el, amit oly sokáig kerestem.
Add meg én Istenem, kik sorsomban osztoznak,
Az ábrahámi hitre áhítozzanak.

Mert a jutalom számukra csodálatos lehet,
Ha nem tévesztik el az utat, mely szívedhez vezet.
Kérlek én Istenem, növeld hát hitünket,
Te várj majd egykor, a Menny ajtaján bennünket.

2007. január 17.

A templom

Hiszed-e, hogy tested, az Isten temploma,
Szennyes dolgokat miért dobálsz oda?
Isten nem azért teremtette testedet,
Hogy a sátán veled törölje fel a kövezetet.

Isten a tested templomnak teremtette,
Nem gondolta, mily cudarul bánasz vele.
Ahogy jönnek sorba, halmozod a bűnöket,
Elfelejtet, hogy drága Lelke van benned.

A bűnök között sajnos nem válogatsz,
Elfogadod, amit a sátán neked odaad.
A tíz parancsolat elég régen beszél róla,
Hogy a paráznaságot, ne kívánd meg soha.

Lelked számára a legnagyobb bűn lehet,
Ha kiszolgáltatód a bűnnek életed.
Vigyázz a kívánságra, mert a bűnnek ajtaja,
Ha beengeded az ellent, nem távozik soha.

Sajnos, kevesen vannak e világban,
Kik megőrizték magukat, Isten-adta tisztaságban.
Habzsolják a bűnt, habzsolják a szexet,
Nem gondolják, mily nagy veszedelmet jelenthet.

Mert amint tudjuk a bűn kívánatos dolog,
Kik az élvezeteket hajszolják, nem is oly boldogok.
A paráznaság fenn marad, olyan, mint vízen a bója,
Már tudjuk, hogy a betegségek legfőbb hordozója.

Jól vigyázz a templomodra, amit Isten neked adott,
Égesd fel környékén is a szemetet, a kacatot.
Isten az emberi akaratot saját kezébe tette,
Te leszel a hibás, ha nem örködsz felette.

Elmondom a jó hírt, halljátok meg emberek,
Isten gondoskodott róla, hogy legyen kiút tinektek.
Odaadta Fiát, a legnagyobb áldozatot,
Jézus vére árán nyertünk bűnbocsánatot.

Már nem kell meghalnod, a bűn következtében,
Nem kell megfulladnod a tengernyi betegségben.
Nyújtsd ki Felé kezed, nyújtsd ki bátran,
Megtisztulva megmenekülhetsz a Vér zuhatagában.

Vigyázzatok magányos, vagy épp, házasemberek,
Hogy Jézus kezét soha el ne engedjétek.
Ne engedjétek a bűnös csábításnak,
Ha hűek maradtok, rátok még csodás órák várnak.

Olyan sok lesz belőle, hogy vége sose lésson,
Megpihenhettek örökre, Jézusnak ölében.

2006 szeptember 17.

Elindultam álmomban

Elindultam álmomban Istent megkeresni,
Nem látó szemeimre gyógyírt Tőle kérni
Átölelt Isten, s magához szorított,
Beszéd közben, fejemen egy lágyat simított.

Szorított szeretettel, s éreztem szíve melegét,
Elmondta, csak egy kicsit, egy kicsit várjak még.
Kezemet fogva elmondta azokat a dolgokat,
Olyat mutat nekem, melyet emberi szem nem láthat.

Elmondta, hogy most még álomba vagyok, itt e földön,
Megmutatja a mennyei hangszereket, ha a feltámadás eljön.
Akkor az örömtől ujjong megdicsőült testem és lelkem,
Megmondta nekem, hogy Ő nem csap be soha engem.

Köszönöm az ébredést, és köszönöm az álmot,
Amit gyarló gyermeked idő előtt látott.
Megmutattad, míg hordoztál lelki karodon,
Hogy Te Úr vagy viharon, villámokon.

Megmutattad, hogy Te vagy a mindenség Ura,
Ki bizalmát Beléd veti, nem csalódik soha.

2006 augusztus 1.

A megbántás

Megfigyelted-e már magadat,
Mikor könnyedén megbántod társadat?
Tudtál-e a megbántottra figyelni,
Mikor a fájdalomtól elkezdett remegni?
Láttad már csak egyszer is a megbántott arcát?
El tudod képzelni a benne végbemenő harcát?
Láttad már könny nélkül sírni a másikat?
Tudtad-e mondani, ne haragudj, bocsánat?
Át tudtad-e érezni a benne dúló fájdalmat?
Át tudtad-e ölelni a megbántott társadat?
Vagy hideg maradtál, mint a jégcsap?
Tudja meg, minden csoda három napig tart!
Gondoltad magadban, ez nem is nagy dolog,
Történt már ilyen, most miért háborog?
Érezted-e már, mikor jót akartál tenni,
Egyszer csak a hátadat elkezdtek jegelni:
Meglépő érzés az ilyen, én ezt jól tudom,
Mielőtt megbántasz valakit, hallgass el félúton!

A vágy

Kerget a vágy, s égeti szívemet,
Mert nem tudok járni, mint egykor Ádám, Teveled.
Szeretnék járni Veled a hűvös alkonyatban,
Ahol minden oly szép, s a lelkem Veled biztonságban van.
Szeretnék járni Teveled, hol szívem háláját kiönthetem.
Mint mikor Te velem vagy ó, drága Mindenható Istenem,
Kifejezést nem találok arra,
Milyen bölcs, és nagy vagy, uraknak Ura.
Szeretnék majd belenézni a világmindenségbe,
Szemlélnélek, csodálnálak, hogy milyen nagy vagy Te.
A sokszázvezernyi csillag fénylik a világ óceánján,
Mindegyik megy szépen, a maga útján.
Nincs senki más, aki vezérli őket,
Csak egyedül Te, ó Hatalmas Isten.
A hatalmas térben nincs idő, s nincs az útnak vége,
Minden oly végtelen, akárcsak Te.
Szeretnék járni egy kis időt, az úttalan, végtelen utakon,
S Te vigyázol rám, nehogy lábam megbotoljon.
Fogni kezded, s érezni szerető szorítását,
Elmondani Néked szívemnek sóvárgó vágyát.

De akkor szavak nélkül is megértesz engem,
Isten, Akihez fogható se égen, se földön nincsen.
Szeretném, ha látnák a hitetlen emberek,
Hogy Istenem jobbján, legyőzöm az időt, és a teret.

Nem kell már homokóra, hogy tudjam az időt,
Te jelentesz nekem múltat és jövőndőt.
Szeretlek Téged, s remeg szívem a szíved után,
Örökre megtaláltalak Téged, Teremtő, Mennyei jó Atyám.

2007 március 28.

Égő szívem

Te eléd hozom az egész családom,
Bemutatni Néked újból, arra vágyom.
Feleségemet, akit nekem adtál,
Örülök, hogy jókedvedben nem fukarkodtál.

Bemutatom Néked, legidősebb gyermekem,
Kit jókedvedből adtál Istenem, én nekem.
Nevelgettük együtt, kicsiny leányunkat,
Miközben, hamar elküldted, idősebb fiunkat.

Vasgyúronak született, nem volt semmi baj,
Csak túl korán lógott szemébe a haj.
Harmadik baba jött, a második fiú,
Aki miatt szülei nem voltak szomorú.

A negyediket, ráadásnak, Uram elém tetted,
Az életét jó párszor, meg is mentetted.
Az anyukát is hamar kiképezted,
Óvónő lett belőle, mert nagyon szeretted.

Nem kellett elmennem nekem az óvodába,
Otthon várt egy kis csoport, s az életem párja.
Felnőttek ők szépen, aranyosak voltak,
Az óvónőre figyeltek, rá nagyon hallgattak.

Kedves volt előttem is ez a szép látvány,
Az anyanyelvet szépen ők meg is tanulták.
Nem voltál Te fukar mihozzánk ó Urunk,
14 év múlva, egy kisfiút is kaptunk.

Dicsértük hát újból a mi Urunkat,
Ráadásként kaptunk, iker leányokat.
Örülünk hát nekik, Urunk, mind a ketten,
Nem múltak el az évek, hiába felettem.

Örülünk jó Urunk, szeretjük jóságodat,
Minden jóval elláttad, sok kis bárányodat.

2004. július 23.

Eléd állok

Egyszerűen eléd állok,
Mint hajdan Ádám, hívásodra várok.
Te megjelentél az alkonyatban, feléd szaladtam,
S a lábam zajt vert az avarban.
Akkor, oly jó volt Veled én nekem.
Szüntelen boldog volt az életem.

Nem volt semmi, ami beárnyékolja sorsomat,
Mert Te viseltél minden gondomat.
Ruhára, cipőre nem kellett gondolni,
A Te szemedben, rólam, nem hiányzott semmi.
Olyan voltam akkor, mint a kis gyermek,
Akit a szülei, folyton, csak szeretnek.

De eljött a kísértő, kígyónak képében,
Így, az ember lelke, nem maradt békében.
Isten, az emberre megharagudott,
A paradicsom kertjéből ki, utat mutatott.
Az ember a vadonban bolyongott,
Magára találni többé, Nélküled nem tudott.

Megesett a szíved, a tévelygő emberen
Fiad küldted, hogy Úrrá legyen, a bűn tengeren.
Üdvtervedet létre hozni úgy tudtad,
Hogy feláldoztad értünk, Egyetlen Fiadat.
A bűnös embernek az volt a hibája,
Nem tudott úgy nézni Jézusra, mint Isten Fiára.

A hit hiányából lett az a szörnyű állapot,
Hogy az ember, Isten gyilkossá válhatott.
Meg is született, Pilátus által az ítélet,
Azért, mert kiáltoztak „feszítsd meg - feszítsd meg”.
Sok kínzás és megalázás után,
Meg is feszítették Őt, a római katonák.

Azt hitte a sátán, hogy véglegesen győzött,
De az igazi harc, csak ekkor kezdődött.
Istenünk Jézust, a halálból kiemelte,
Úgy, ahogy igéjében megígérte.
Jézus vére árán lett nekünk bocsánat,
Ha van a szívünkben őszinte bűnbánat.

Ha Ő lesz szívedben, és Rá hagyatkozol,
Akkor Vele lehetsz és Benne nem csalatkozol.

2004. március 5.

Csalódás!

Fiatal koromban, Nélküled kezdtem járni az utam,
Kevés volt bennem az Isten ismeret, ezt nem tudtam.
Tetszett az erdő sűrű sokasága,
Más irányból pedig a szavanna síksága.
Elindultam az erdő felé az úton,
Démoni erők csábítottak, ezt későbből tudom.

Eljött a kívánság és a tetszetős romlott egyedek,
Nem tudtam, hogy a posványba vezetnek engemet.
Nem kellett más, csak az első korty, az első szívás,
Későn ébredtem, de akkor ritkán volt állomás.
Roskadozott lelkem, a bűn mocsarában,
És nyögött kínos fájdalmában.

Néha nyúltak felém segítő kezek,
Lelkemben a jó, a rosszal keveredett.
Mefogott egy kéz, ki vezetett balra,
Azt mondta, itt lesz neked jó, ez a szavanna.
Mentem a szavannán, kellemes hús füvek után,
Mire észre vettem magam, rám tört a szárazság.

A sivatag kezdetén már nem tetszett a dolog,
Láttam sok tikkadt embert, nem voltak boldogok.
Balról a sivatag szárazsága,
Jobbról a dús erdő, posványja,
Míg ide- oda kacsázva jártam az utam,
Megtalált engem az én Megmentő Uram.

Ekkor megfogtam Megváltóm átszegzett kezét,
Nem volt többé az út, sem száraz, sem sötét.
A keskeny ösvényen vezetett engemet,
Ahol eltévedni Ővele nem lehet.
Járom az utam, s kapaszkodom Belé,
Lelkem az otthonát, karjában meglelé.

Biztonságban vagyok karjai között,
Tombolhat a démon előttem, vagy Jézusom mögött.
Most már biztosan bírom kezére magamat,
Ő a hús vizeknél simogatja elbágyadt arcomat.

Csak Veled, csak Veled akarok lenni én Mesterem,
Mert Te vagy az Úr, erdőn és tengeren,
Most már megyek Veled, ahova Te mész,
Mert karodban többé, engem nem érhet vész.

2005. augusztus 23.

Igazgyöngy

Él a tenger mélyén több kagylófajta,
Élete során meg is sérül néha.
Pedig igazán kemény héjba burkolózik
Bármerre mozgatja a víz sérülni, nem látszik.

Él magában, él szépen, békében,
Míg egyszer megsérül, lenn a tengerfenéken.
Ha kerül bele homokszem, épp elég arra,
Hogy könnyét a szenvedés, egyszer elindítja.

Szenved szegény sokat egész életében,
Igazgyöngy jön létre a szenvedésében.
Amelyiknek nagyon nagy az igazgyöngye,
Azt az élet hosszan megszenvedtette.

Így van az ember is földi életében,
Igazgyöngyöt terem, szenvedésében.
E kis versem csupán csak rámutat arra,
Ha szenvedünk, nem leszünk korcs fajta.

Isten örül, ha lát igazgyöngyöt bennünk,
Elmondja majd, hogy nem hiába szenvedtünk.
Szenvedésünknek, Ő megadja az árát,
Megosztja majd velünk a Mennynek otthonát.

Isten épp ezért biztat minket arra,
Az ember, a szeretetet másokkal megossza.

2004. augusztus 4.

Kozmosz óceánján

Míg ifjúkori csillagom fényesen ragyogott az égen,
Nem volt tőle gyorsabb üstökös sem, az ég kék vizében.
Míg fényes csillagom az ég kék óceánján haladt,
Elment sok szép csillag mellett, míg párra nem akadt.

Már együtt haladtak az óceán kékes vizén,
Amíg együtt haladtak töretlen,
Kis csillagokat hoztak létre mind a ketten.

Egyszer, mikor a nagy csillag megremegett,
A mellette lévő csillag neki segítkezett.
Most már szorosabban haladtak egymás mellett.

A nagy csillag vesztett mágneses erejéből,
Mikor látta csillagjait messzebről.
Hogy nagyobbak, fényesebbek, önállóbbak lettek.
Mikor a nagy csillag a fényéből veszteni kezdett,
Az útja rögzesebb volt és nehezebb lett.

Kapaszkodni kezdett a napsugárba hát,
Sejtette már, hogy őreá a csillaghullás vár.
Már nem volt olyan kék a csillagtér - óceán vize,
Mert erejében őt, a vihar megrendítette.

Csillagjai szétszéledtek a kozmoszi térben,
Nem old már kékítőt a csillagközi óceán vizében.

2004. július 15.

Lehajtott fővel!

Lehajtott fővel járom az utam,
Kereslek mindenhol, mégse talállak.
A bűn, amelyet nem találok, és nem látok,
De érzem, mégis az életembe lopózott.

Sír a lelkem, azt az érzést keresem,
Amelyet a Szentlélek adott nekem.
Keresem, ahol felismer a lelkem,
Ahol hang nélkül is megtalálász engem.

Igen, Rád várok, bármily sötét az éjjel,
Akárhogy üvölt a fenevad, ordít egész éjjel.
A lelkem Téged keres, nem tudom merre vagy
Tudom, Te vagy az, aki határtalan nagy.

Segíts nekem, habár Te tudod, nagy Isten!
Hogy segítségre egyedül a Szentlélek lehet.
Drága Szentszellem! Jöjj, ne menj előlem!
Hallgasd meg, mit kér Tőled lelkem!

Az egyedüllétet már egyszer megjártam,
A tövisektől, véres kezem, lábam, hátam.
Volt idő, mikor másoknak én mutattam utat,
Szemem most, csak Téged keres és kutat.

Mert fáj a lelkem, s a büntől nagyon félek,
Vigyázz rám, vigyázz rám, óh drága Szentlélek!
Remélem, hogy amit keresek, hamar megtalálom
Nem lesz tölem boldogabb senki ezen a világon.

Mert a Te szerelmed, amely elvisz minden jóra,
Lelkemnek békét ad és szívemet bebalzsamozza.
Segíts, óh Szentszellem, hogy az utat megtaláljam,
Újból érezzelek, mint mikor borsózik a hátam.
Mikor jössz, a bőröm már jelzi,
Rajtad kívül nem kell nekem semmi!

2004. november 13.

Igazi barát!

Van egy ember, ki igazi barátom,
Nem találtam párját Magyarországon.
Beszélni is tud, és ez is erénye
Ha hagyod, elvezet Isten közelébe.

Nem dicsekszik mással, csupán csak eggyel,
Szereti Istent, s az embert, nagy kegyelemmel.
Barátságát felcserélni nem tudnám semmivel,
Szíve tele van a Szentszellem teljességével.

Szereti ő Istent, Isten is őt,
Elé vezeti a szenvedőt, a szűkölködőt.
Megezik a szíve az elesetteken,
Elhívta Isten, hogy segítsen a szenvedő emberen.

Ha van felesleged, segítsd a hajléktalant,
Jó dolgod lesz oda át, ha segísz itt alatt.
Barátomnak, Isten aranyból rakja már az utat,
Nyakába a kolonc, én vagyok neki csak.

Mert szegénynek én is sok gondot okozok,
Adjon nekem Isten ezért majd bocsánatot.
Imádkozom érte én, amíg csak élek,
Adjon neki Isten általam segítséget!

Mert segíteni szeretnék az én barátomnak
Várom Atyám, hogy megnyitod a szemem majd.
Segíthessenek Istenem, e drága házaspárnak,
Add meg Uram, kérlek, hogy még egyszer lássak!

2004. július 8.

Csalódás

Mikor az ember egyszer megöregszik,
Várja, hogy majd jobb következik.
Ez is csak csalóka csillagközi álom,
Gondolja, lovagolhat üstökös lóháton.

Csodálkozik azon, hogy került a Földre,
Kapaszkodott, de az üstökös lelökte.
Mikor felocsúdott, felnézett az égre,
Látta, helyette mások futnak cserébe.

Tudomásul már oly nehezen vette,
Hogy elhaladt az ifjú kor felette.
Várt az útszélen, nagyon várt arra,
Nyújt-e segítséget egy szekér, derék fia.

De a fiai erre rá már nem értek,
Vágtattak tovább felfelé az égnek.
Nem tudták azt, mit az öreg tudott,
Az út nem csak felfelé, lefelé is futott.

Lenn a völgy alján, az útszélen,
Heverték összetörten, mint apjuk nemrégén.
Nem figyeltek az apjuk intó szavára,
Keserű fájdalom lett neki az ára.

A jó Mester, emlékezett apjuk imájára,
S kegyelemben részesültek a fiaik Ónála.

2004. július 19.

Elhervadt a búzavirág!

Elhervadt a búzavirág, kinn a földeken,
Kétségüket sajnós, hiába keresem.
Visszaforgatnám az időt,
Hogy újra láthassam a pipacsot és a búzamezőt.
Számomra miért oly kedvesek a mezei virágok?
Talán azért, mert én mindenben Isten kezét látom.

Visszaforgatnám az időt,
Hogy lássam őket újból nyílni,
Lelkemben az örök ujjongást folyton megújulni.
Szeretlek titeket, gyönyörű mezei virágok,
Látom amint virágorotokat, és szirmaitokat elhullajtjátok.
Isten is megmondta, hogy nincs oly gyönyörű forma,
Még Salamon szépsége sem, mely egyet utánozna.

Kedves nékem a mező, az erdő, amelyet alkottál,
Porszem fiadnak általa, gyönyörű szépséget adtál.
A lelkem nem tud betelni azzal a formával,
Mikor elláttál bennünket ily csodás virág pompával.
Szeretném az erdőt, a mezőt magamhoz ölelni,
Szépséges látványában a lelkem megfürdetni.

Elhervad a virág, és véget ér a nyár,
De szívemben, Te nagy Isten, csodás örömet alkottál.
Szeretnék járni olyan helyeken,
Hol a búzavirág, és a pipacs, sok virággal együtt terem.
Szeretném megfogni drága szerető kezedet,
Mely ily csodával, ily szépséggel ellátott engemet.

Szeretem a szépérzéked, mert annak párja nincsen,
A télben is, vigasztald meg a szívemet, Te hatalmas Isten!
Ugye jó lesz, és szép lesz minden a Mennyben?
Hogy szívem e földi szépségek után, többé már ne epedjen.
Szemlélhetem majd, a mennyei termő gyümölcsfákat,
Melyet szépségre éhes lelkem, Tenálad megláthat.

2006 július 12.

Kerestem barátot

Kerestem barátot egész életembe,
Akár hogy töprengék, egy jut az eszembe.
Ő, ki fogja a kezem, s Krisztus kezét fogja,
Bátorít, hogy közel a cél, ne lankadjak soha.

Ha vele beszélek, színesebb lesz a világ,
Elmondja, hogy Krisztussal éli át a csodát.
Viszi a ruhákat, s hozza a kenyeret,
Kenyeres atyának hívják az emberek.

Szeretnék a munkatársa lenni, örülök a látásának,
Ha nem lennék áldozata az orvosi tudománynak.
Ki ötvennégy évig kitűnően tudott látni,
Most meg az a biztos, ha elkezdek mászni.

Ebben a pózban elértem újra a gyermeki kort,
Szerencsére nem eszem kézzel a port.
Azért sajnálom magam egy kicsikét,
Ha leveszem Jézusról belső látásom tekintetét.

Szeretlek Uram, mert Te így is szeretsz,
Előre tudtad ezt, adtad nekem szép feleségemet.
Aki néha-néha még azért sajnál,
Nem tudja ő sem, hogy velem hányadán áll.

Ezt csak Jézus tudja, meg én,
De a kenyeres atyától, süteményt is kapok én.
Itt volt ma nálam és adott egy pusztit,
Sietett haza, meglovagolva a Szuzukit.

Mert várják őt sokan, várják az emberek,
Hogy minden reggel ossza, a sütit, s a kenyeret.

2006. március 4.

Otthonomba, kiskertembe

Otthonomba, kiskertembe beragyog a napsugár,
Mióta megismertelek, gondolatom Nálad jár.
Csillagok közt elrepülni, Veled lenni szüntelen,
Ahol a szív már nem fájhat, oda vágyik a lelkem.

Testi-lelki fájdalomtól szabadulok hirtelen.
De amíg e földön élek, őrizzed meg a lelkem,
Családom és szeretteim mind fehérbe ott legyünk!
Angyalokkal égi karban dicsérünk majd Istenünk.

Elmondjuk most e világnak, hogy a mi Égi Atyánk
Ő hordozza terheinket, nagy gonddal vigyáz reánk.
Letörli majd az arcunkról, égő, pergő könnyünket,
Bevezet majd a Dicsőség Otthonába bennünket.

2004. augusztus 11.

Édes ébredés

Felébredtem reggel, kinyitottam a szemem,
Hálát adtam Néked, én édes Istenem.
Gyönyörködtem reggel a szép napsugárba,
Örültem neki, mert behatolt a retinámba.
Fel is ébredtem, mert jött a buzdítás:
Ébredj fel lustaság! Hangzott a kukorékolás.
Ébredj fel szomszéd! Ébredj fej lustaság!
Hangzott újra-újra a kakas hangján.
Mondta, hogy menni kell, vár téged a munka,
Dolgozni kell, hogy ne légy betokosodva.
Felébredtem gyorsan, jött az elismerés,
Előző estéről, egy távoli beszélgetés.
Elmondta nekünk, mert ő is szorgos egyén,
Megdicsérték őt is a jó ebédért.
Hallotta beszélni a Laci bácsi fiát,
Erre az egészre van egy Magyar mondás.
„Finom volt az ebéd, lefelé a sapkát!”
Nem tudta elmondani, hogy le a kalappal,
Nevetünk is ezen éjjel és nappal.
A mondást helyesen, ő nem tudta,
De a verseim előtt is, le a sapka.
Volt még egy kis nevetgélés, a beszélgetés után,
Szót fogadtam a kakasnak, most dicsérlek Jó Atyám!
Ezután én megteszem mindazt, amit tudok,
Gyerekeim, s feleségem kötözik most a paradicsomot.
Köszönöm a Jó Istennek az én szorgos családom.
Engedjék meg, hogy előttük levegyem a kalapom.
2004. augusztus 12.

Ki a vak?

Ebben a pénzéhes világban én azt érzem,
Vaknak mondható, ki nem néz maga körül széjjel.
Nem lát semmit, csak a pénzt, s élvezi a szagát,
Egykor, majd Isten, annak kiadja az útját.
Nehogy azt higgye a kedves olvasó,
Amit mondok, az mesevilágba való.
De valóság lesz egykor a fogak csikorgatása,
Ha elvette látást a pénz csillogása.
Rendszert váltottunk, s a zavarosban sokan lettek gazdagok,
Élik világukat, s henyélnek, nagyokat most.
Vesznek nyaralót Dalmáciában, az Adria parton,
Romániában, vagy épp a francia Riviérákon.

Mi történik itthon, hajléktalan embertársaival?
Az ilyen ember nem gondol mással, csak magával.
Jót nem tesznek nyomorékkal, vagy szegényekkel,
Mondják, elitták pénzüket, most az aluljáróban kéregetnek.

Hol, s hogyan szerezte pénzét, az APEH se tudja,
Mert ha keresik is, ráíratja rokonaira.
Gondolod te pénzéhes ember,
Odaát is veszel valamit a sok pénzeddel?

Koporsódra nem lesz majd egy külön zseb rakva,
Hogy átvidd vagyondod magaddal a túlvilágra.
Ahogy jöttél, úgy mész el majd e világból,
S nem ment már ki Isten a sátán hatalmából.

Pokol lesz osztályrészed, ki szabadon éltél,
A szegény emberre, jó szemmel, sohase néztél.
Egy dolog lesz, mi jár előtted,
A földön milyen volt cselekvésed.

Cselekedeted előbb odaér Isten lábához,
Mint pénzéhes lelked a pokol kapujához.
Isten Igéje világosan írja,
Ki szegény volt itt, ott Isten országát bírja.

A gazdag ember itt elvette jutalmát,
Ha pénzével nem támogatta Istennek munkáját.
Kinek semmi sem volt elég, csak magára gondolt,
Azt a saját pénze tartja távol a Mennyei hontól.

Én, kinek nem sok volt, abból is adtam,
De sokszor magamnak takargattam.
Egyszer csak szólt hozzám Istennek szava,
Elmémen keresztül, s az elengedés évét javasolta.

Engedtem hát Isten szavának,
Ezért sokan néztek palimadárnak.
Vannak páran, közel, s távoli emberek,
Kik pénzemmel, ők maguk rendelkeznek.

Köszönés helyett, még fejét is elfordította.
Vagyonomért már nem bocsátkoztam harcba.
Azt hiszik, hogy nekik mindent szabad,
Mivel, elvesztettem közben látásomat.

Örül az én lelkem, külön Teneked,
Hogy sok vívódás után legyőztem ezeket.
Mivel a pénz, személyemet nem boldogította,
Odaát vár rám dicső Égi korona.

Pénzt harácsoló ember, gondolod talán,
Hogy majd pénzeddel átjutsz túfokán?
A gazdag ifjúnak, Jézus előtt, az volt hibája,
Hogy a vagyon fűzte őt rabláncra.

Legyen meg minden úgy, ahogy Isten akarja,
Csak öleljen át engem szerető két karja!

2007 február 15.

Senki sem próféta

Egy helyen az van megírva a Szentírásban,
Senki sem próféta a maga hazájában.
Rácáfolni az Írásra nem tudok,
Magam is a falumban ilyen helyzetben vagyok.
Mert nem szeretik Azt, Akit versemben bemutatni akarok,

Pedig, nélküle az élet elég mostoha,
Isten nélkül az életünknek nincs elég tartalma.
Életünk hasonlít a gyógyszer tablettához,
Sok a vivő anyag benne, s nehezen vezet gyógyuláshoz.
Jó lelkiállapot kell a gyógyuláshoz,
Akkor sokan nem nyúlnának a borospohárhoz.

Kevesebb lenne az alkoholozta betegség,
Ha életünkben volna lelki egészség.
A tudomány, a statisztika engem igazol,
Nem halnának meg sokan, az alkohol ártalmától.
Isten az egyetlen, Ki hozzánk tud férni,
Ő tud igazán, a lelkünkre beszélni.

Így versemet hiába mondom el,
Segítséget nem várhatok, onnan ahonnan kell.
Kiáltásom hangja, csak a pusztában marad,
Nem jut el azokhoz, kik gyógyulni akarnak.
Pedig személyem átélte mind a két dolgot,
Segítsetek, mert én segíteni akarok.

Az nem tud segíteni, aki már halott,
Hozzátok szólok, kik éltek, és dolgoztok.
Hogy életetek igazán tartalmas legyen,
Ne legyen hiába a drága kegyelem.
Értékes legyen testi-lelki életetek,
Egy kipróbált vak ember, ezt kéri tőletek

Bátran nézhessetek gyermekeitek szemébe,
Ne legyen bennetek undor, ha belenéztek a tükörbe.

2007 május 11.

Erős akarat

Vannak erős akaratú emberek,
Úgy érzik, maguknak mindent megengedhetnek.
Legyőznek mindenféle akadályt, ami előttük van,
Így jutnak csak célhoz, gondolják magukban.

Igaz, Isten mindenkinek adott szabad akaratot,
De nem mindegy, hogy azt mire használod.
Ez a vers mindenkinek szól,
Mert nem történt ez emberi akaratból.

Istennek Szentlelke kényszerít engemet,
Hogy mondjam el a Tőle kapott üzenetet.
Életem során találkoztam sok büszke emberrel,
Ki akaratából egy jottányit sem enged el.

Amit elgondolt, azt hiszi úgy helyes,
Istennek, lelkiismeretnek, nem engedelmes.
Áttör minden akadályon, mint az orrszarvú,
Nem érdekli, az eredmény öröm lesz-e, vagy bú.

Az árat nem kímélve végrehajtja akaratát,
Nem számít, hogy okozott sok galibát.
Nem érdekli gyermek, feleség, s mit akar anyja,
Miközben rokonait sok mindenben cserbe hagyja.

Az ilyen ember elégedett önmagával,
Nem törődik mások lelki-testi bajával,
Csak a pénzt, s hajszolja,
Nem számít, milyen kárt tett az emberekbe,
S milyen sebet hagyott a zokogó lelkekbe.

Civakodás, veszekedés neki meg se kottyán,
Azt sem veszi észre, hogy a másik beleroppan.
Beszél a Menny honáról, beszél Istenről,
Van fogalma, hogy milyen jutalom lesz ebből?

Közben tett jót, szeretet nélkül,
Úgy vitte át akaratát, hogy ő is belekékült.
Az ilyen ember nem tanul semmi másból,
Talán csak egy sorscsapásból.

Átgázol mindenben, nem fél isteni parancstól,
Teszi mindezt emberi akaratból.
Szembe száll Istennel, zsarnokoskodik,
Úgy érzi, a parancsolás öneki adatik.

Istenre sem néz, mikor elvégzi akaratát,
De mindenki megkapja megérdemelt sorsát.
Vedd hát füledbe, mit mondok, akaratos ember,
Eljön az idő, mikor hiába harcolsz az elemekkel.

Amit építettél, mind romhalmaz leszén,
Lelked az ítéletre, hogy lesz készen?
Gondold el, mi lesz veled odaát,
Ha látod örülni azoknak az arcát,
Kiknek itt e földön összetörted sorsát.

Ismét kérlek, figyelj arra,
Isten életed formálni miként akarja.
Előbb kérd el Istentől helyedet,
Mert az üdvöt örökölni nem lehet.

Kegyelem nem jár, de adatik annak a személynek,
Ki Istennel járta itt e földi éltet,
Elfogadva Istennek akaratát,
Hogy Vele lehessen örökre odaát.

2007 március 5.

A tó

Sima a tó vize, ha semmi sem zavarja,
Szél a hullámokat, míg nem korbácsolja.
Alszik minden, nyugszik a tó mélyen,
Megülepedett rossz dolgok vannak a mélyben.

Mikor eljön a szél, megváltozik fölülről minden,
A víz nyugtalansága észrevehető a tófenéken.
Sok mindent felszínre hoz a víz mozgása,
Ami szívünknek, bizony nem kedves látványa.

Pedig azt hittük, eltemettük régen,
Teljesen leült már a tófenéken.
De nem kell más, csak a szél fűvése,
Felszínre jön mi a lelkünk békéjét bántja.

Azt hittük, elfelejtettünk, elengedtünk mindent,
A látvány megmutatja, mi van a szívben ott mélyen.
Azt hittük, mindent megbocsátottunk azoknak,
Akik egykor minket oly nagyon megbántottak.

Kezdődik előről a lelkünk háborúja,
S élénk tornyosul, mi szívünket feldúlja.
Hogy is állunk testvérek, a megbocsátással?
Újból küszködünk, a meg nem bocsátással?

Elöttem is újból tiszta lett a képlet,
Eszembe jut, elengedtem már másoknak a vétket.
De most, hogy valami feltépte sebemet,
A fájdalom ismét átjárta szívemet.

Hogy állsz vele testvér? Te talán tökéletes vagy?
Szívedben a megbocsátás előkelő helyet foglal?
A sátán gondoskodik, hogy sebünk felszakadjon,
Szívünkéből a hálaének egy időre elhallgasson.
Az ítékezés bennünk megint felszínre jusson.

Ítélezünk, elmondjuk, hogy a testvérünk átkozott,
A generációs átokból szabadulni ő még nem tudott.
Kik vagyunk mi, hogy elítélünk másokat?
Rá nyomjuk a bélyeget, mit Isten magának tartogat.

Vigyázzon aki könnyen kijelent súlyos dolgokat,
Az ítélet, mit kimond, lehet, hogy saját fejére szakad.
Ne könnyelműek legyetek! Késedelmesek a szólásra,
Gyorsak legyetek, a jó dolgok meghallására.

Könnyen kimondjuk, hogy „lázado vagy testvér.”
Holott, ő tőled csak lelki segítséget kér.
Szeresd felebarátodat, mint magadat,
Akkor töltöd be az Isteni parancsolatokat.

Elnézést, hogy én beszélek, ki magam is hibázok,
Pedig Isten jobbján megállni akarok.
Alkalmasnak találjon Isten a kegyelemre,
Mert Jézus ezt nekünk megelőlegezte.
Legyen érte áldva örökké Szentneve.

2007. január 31.

A vihar!

Eljött az idő és minden beborul
A szélviharban szívem is szomorú.
Eljött a napsütés és nem volt már ború,
De csalóka mindez, mert újra itt van az égi háború.

Ilyen az életem is, borúra jön derű,
Egyszer örül a lelkem, majd újra keserű.
Mondd meg, óh nagy Isten, mi végre jó ez nekem?
A lelkem azért vidám, hogy újra szomorú legyen?

Alig szabadultam a bűn ragacsából,
Már szabadulni akarok az édesség émelygős anyagától.
Ki mondja meg nekem, hogy e kettőben mi a jó?
Egyiktől szabad vagy, a másik marasztaló.

Szeretnék maradni én a középúton,
Maradásom még sincs, tapasztalatból tudom.
Mit tegyek? Hova legyek? Mi itt az igazság?
Lelkem az édesség csábítja, máskor a gazság.

Nézek jobbra, majd balra, kapkodom a fejem,
Mit tegyek hát, mondd meg én édes Istenem!
Éltrekelés nélkül lett volna jó a dolog,
A földi életben nincsenek boldogok.

Boldogság, csak Nálad kapható,
A földön sem igazság, sem boldogság nem található.
Vergődve élek e poshadt paradicsomban,
A lelkem is elalél, e rossz szagú fájdalomban.

Mire jó hát mindez, mondd meg, nagy Isten!
Emberi szenvedésnek se vége, se hossza nincsen?
Mint utolsó szalmaszálhoz kapaszkodom én Hozzád,
Meglátom-e valaha, a Te drága fénylő orcád?

2005. augusztus 22.

Az út!

Megmétélyezett lélekkel jártam a földi utam,
Én mindent elbírok, egykor úgy gondoltam.
Erős vállam a szeretet hatására, remegni kezdett,
A szégyen miatt tovább cipeltem a terhet.

Először csak kilók voltak, később mázsák lettek,
Keménységemnek ez nem okozott nagy terhet.
De mikor a szeretet közelebb jött hozzám,
Megszólitott szelíd bársonyos hangján.

Ezután már meg-megbotlott a lábam,
Mert már tonnás terhet hordott a hátam.
Tonnás teherrel jártam az utamat,
Kihasnáltam lelki, testi adottságomat.

Egy bűnvallomás után, könnyebb lett a terhem!
Megszabadított Jézus, hittem minden rendben!
Hosszú idő után eljött a valóság,
Bizonytalan lettem, mert szólt a jó Atyám.

Azt mondta nekem, hogy nagyon szeret,
Ennél többet értem, Ő már nem tehet.
Éreztem, tudtam, szárnyalni így nem lehet,
Elmondtam hát annak is ki ebben érintett.

Elmondtam neki gondomat,
Ő megbocsátotta botlásaimat,
Így már nincs púp a hátamon,
Nincs idegtépő lelki fájdalom.

Most várom a szent, lelki szárnyakat,
Mert teher nélkül megyek hazafelé,
Büntelenül leborulok Atyám trónja elé.

2005. augusztus 22.

A szerencse

Életemben sok szerencsés dologba kerültem,
De az a legjobb, hogy bele nem ültem,
Miután látásomat elvesztettem, vezetni akartak,
Sajnos sikerült is, mert neki vittek a falnak.

Mert jó szívvel megáldott engemet az Isten,
Azóta, szerencsémre, vagyonom sincsen.
Volt segítség és jóakaró bőven,
Mondták, hamarosan megkapom a pénzem.

Gyerekeim is van bőven, egy kocsiderék,
Ők is isszák a vissza nem kapott pénz levét.
Dühöngtem, harcoltam, gügyének is néztek,
Volt, hogy igaza is volt, jó pár ürgének.

Mert buta ember csinál oly nagy bolondságot,
Hogy közben, családjától vonja meg a falatot.
A mamán keresztül, a minap, így szólt az Ige,
Bolondságot csinált, ki magát leszegényítette.
Bókoltam, könyörögtem, kértem pénzem az adóstól,
Képzeljétek, kifelé, majd nem jöttem ajtóstól.
Pedig az Ige mondta, hogy ne csináljunk ilyet,
Figyelmetlenségéből, fülön ragadunk egy kóbor ebet.
Hát én ebben ügyes voltam, egészen mesteri,
Kóbor ebeket többször, meg tudtam ragadni.
Buta voltam, hogy javasoltam az elengedés évét,
Azóta az okosok isszák a Nagy Mihály pénzét.
Még kölcsön is adtam egy mázsás malacot,
Helyette mutattak nekem fityiszt, nagyot,
Így aztán, ki ismert, elkezdett nevetni,
Sikerült a maflát, az orránál fogva vezetni.
Megígérem Istennek, és az emberek fiának,
Hogy mostantól nem néznek tejelő marhának.
Bocsássza meg Isten nékem ezt a pálfordulást,
Hogy tovább nem támogatom a sok léha kocsmást.
2005. november 25.

Csendesség

Ha a világ zajától el tudok vonulni,
Életemről a felhő kezd elvonulni.
Előjön a nap és kivilágosodik,
És ettől a lelkem felvidámodik.
Örülök Istennek, áldom az Ő nevét,
Ki utat mutat nekem, s meglátom a kelepécét.
Áldalak Istenem, hogy engem megalkottál,
És lelkembe gyönyörű színeket hoztál.
Ha nem látok semmit, az nem számít,
A drága Szentlelked előttem mindent megvilágít.
Oly sokan vannak, kik sötétben bolyongnak,
Néznak előre, de semmit sem láthatnak.
Az ember levette Rólad tekintetét,
Így nem láthatja meg véred szentségét.
Gyújts, kérlek fényt, e bünterhelt világban,
Hogy ne botoljunk meg minden szalmaszálban.
Mert Te vagy a világosság, és Te vagy az élet,
Ki Benned hisz, azé az örökélet.
2006. április 21.

Ajándék!

Ajándék Istentől az asszony ha csendes,
Szereti a férjét és neki engedelmes.
Tiszteli a férjét, a Tőled kapott urát,
Nem lusta és készít jó vacsorát.

De bizony ha zsörtölődő és mogorva,
Elkívánja akkor az ember valahova.
Nekem is volt olyan aki folyton morcos,
Ki most van, folyton dalos, mosolygós és okos.

2004. június 23.

Írom a levelem

Írom a levelem Erdélyiné Máriához,
Dabas városának a díszpolgárához.
Eszedbe jut sokszor, hogy kezdted a munkát,
Jártad a főutat, s a sok sáros utcát.

Tetted ezt azokért, kik nehezen látnak,
Tetted a vakokért, kik ily nemes szívre vágytak.
Tudod, hogy milyen az, ha nem lát az ember,
Tettél értünk sokat, nagy-nagy szeretettel.

Meg is lett az eredmény, létre jött egy csapat,
Kik jól érezték melletted magukat.
Volt sok öröme, de fájdalom is benne,
Áldozatos munkád, mindenki nem érdemelte.

Folytattad a munkát, mentél az úton,
Mindezt hallomásból, későbből tudom.
Sok ember van, aki önző és passzív,
Mindenkinek nem adatott ily nemes szív.

Tetszett munkád a város vezetésének,
Ezért díszpolgári rangra emelt téged.
Elöl járt ebben a város polgármestere,
Mert az ő szíve is szeretettel van tele.

Adjon a jó Isten sok embernek ily rangot még,
Így a város is elnyeri örömét, békéjét.
Örülünk neked, jó, hogy velünk maradsz,
Isten tegye boldoggá, mindennapjaidat.

2007 május 18.

Felújítás

Mikor az anyag tönkre menni látszik,
A Mester felveszi, felújítja, vele nem játszik.
Feladatot ad neki olyat, mint új korában,
Úgy érzi az anyag, mintha rá új élet várna.

De a szerkezete sajnos a régi,
Szerkezetét, a Mester, már ki nem cseréli.
Újból végzi dolgát nagyon is szívósan,
Nem tudja, hogy anyaga áll-e még biztosan.

Végzi a dolgát, úgy ahogy a Mester akarta,
Érezte, hogy a mester, kezével takargatta.
Mikor befejezte a rá bízott munkát,
Nyugdíjba helyezte e bizonyos szolgát.

Várja Mesterét, hogy egyszer haza hívja,
Mellette biztosan jó lesz majd a dolga.

2004. július 7.

Itt állok

Itt állok előtted, büntől meggyötörten,
Várom, hogy áldó, tisztító kezed kinyújtod felém.
A rosszulattól szenvedek, vakságom idején.

Kegyetlenek, hidegek, szeretet nélkül élnek,
Részvétet a beteg, náluk nem remélhet.
Ilyenkor, nem ismeretlenekről beszélek,
Hanem kik ismernek, s mondják, „szeretünk téged”.

Idegenektől, részvétet, segítséget, sokkal előbb kapok,
Mint azoktól, kik hiszik, a hitben már nagyok.
A hit és szeretet egy töről terem,
Hiába mondják „Istenem, Istenem”.

Azt hiszik, hogy a szeretet munkáját végzik,
A szerencsétlen vakot, közben lenézik.
Ahol lehet, kigúnyolják sokan,
Gondolják, a vaknak kevesebb kereke van.

Pedig ha tudnák, szerető, jó lélek van benne,
Önmagukon lennének elkeseredve.
Fizikailag már nem tud védekezni a vak,
Ott tolnak ki vele, ahol csak akarnak.

Ilyenkor a vak nem gondolhat másra,
Az igazságszolgáltatást hívja elbírálásra.
Ha a vak ember farizeusokkal találkozik,
Később derül ki, mekkorát csalatkozik.

Soknak a kereszténység csak egy lepel,
Biztosan, nem tudják, hol buknak el.
Drága jó Istenem! Én vak, keresztény vagyok,
Nem tudom, kívüled, vigaszt hol találok.

Vigasztalj meg engem, s védj a gonosztól,
Így, csak Neked mondhatom el bánatom.
A hadak útján később járok, mint elődöm, Attila,
Nem is leszek olyan, mint Ő, Isten ostora.

Te utánad vágyom, a Tőled kapott békére,
Segítsd meg vak gyermeked, mert ez a kérése.

2007. február 4.

Jézussal

Leszállt az éjszaka, elkerül az álom,
Családom is alszik, de én Jézusra várok.

Várom simogató kezét és szelíd szavát,
Felkel bennem a vágy,
Milyen lesz majd Vele egykor odaát?

Szeretnék tisztább lenni, bűn nélkül élni,
Ha tiszta lehetnék egészen,
Nem érdekelne e földön semmi.

Oly sokszor vágyom a Szentlélek tiszta tüzére,
Mely elvezet egykor Jézusom keblére.

Úgy élni Vele, mint egykor János apostol,
Nem érdekelte őt a világ, csak Jézusra gondolt.

Hajolj le hozzám, nézz a szemembe,
S nem látó szememet szent kezed érintse.

Tudom, hogy szép lesz egykor minden tenálad,
Nem sírok majd akkor, s nem epeszt a bánat.

De amíg itt élek, imbolyog a léptem,
Keresem az utat, melyről néha letértem.

Fogd meg hát a kezem irgalmas Jézusom,
Vezess engem, kérlek, tajtékzó hullámokon.

Ha Te fogod a kezem, nem bánt a sötétség,
Nem ijeszt a sátán, s nem ijeszt a mélység.

Így szállok majd Veled Istenem elébe,
Hol örök otthon vár és az örök béke.

2006. április 20.

Mi az igazság?

Az igazság is kétélű dolog
Reménységgel tárják fel sokan,
De mégse boldogok.

Azt hittem, ha feltárom a szívem
Könnyebb lesz az élet
Most már tudom, hogy nem igaz,
Mert minden semmivé lett.

Ha az igazság előtt feltárod az utat,
Következménye neked fityiszt mutat.
Ha feltárod sebed, be többé nem gyógyulhat,
Hanem a kelevény keres magának új utat.

Mi az igazság? Mondd, melyiket tegyem?
Feltárjam egészen, vagy mélyebbre temessem?
Nem tudom, hogy mi a jó,
Mondd meg, mit tegyek, drága Megváltó!

Ha feltárod az igazat, egy időre feloldódsz.
A másik oldalon pedig letaglóz.
Mondd meg, az igazság milyen csoda?
Büntől megtisztulsz, másnak leszel foglya.

Mi az igazság? Ezt ki mondja meg nekem?
Miert van az, hogy utána békémet keresem?
Kezdődik minden előről, az ádáz küzdelem,
Nyugalmam lesz-e nekem én édes Istenem?

Elmúlik a homály, így lehull a lepel,
A fényben látszik, semmit sem értem el.
Mi az igazság, kérdezem én tőled,
Szívem bánatát semmi nem enyhíti meg.

Viszem a terhemet füstölgő viharon át,
Most már csak a remény maradt,
Hogy megtalálom lelkemnek békés otthonát.

2005. augusztus 22.

Istenkeresés!

Kereslek, Isten, hogy elmondjam Neked
Mindazt, mi terheli lelkemet.
Oly sokszor mondják, az emberek,
Ha hiszel, Isten meggyógyít tégedet.
Igaz, de tudom, hogy van ellenpélda,
Volt kiért sokan imádkoztak, mégsem él ma.
Pedig fiatal volt, tele élettél,
Fiatal feleség, két kis gyermekekkel.

Gondolom, ha itt járnál a földön,
Meggyógyítanál engem is rögtön.
Most, hogy elmúltam hatvanegy éves,
Öregszem, gyógyulni vagyok-e képes?

Gyógyulásért könyörgő szívem
Meghallgatást talál-e Nálad?
Vagy pedig nyugodjak bele,
Hogy Te hallod az imámat?

Itt vagyok előtted sajnó sebekkel,
Bár tele vagyok Tőled kapott ígéretekkel.
Az enyémetől várom az együttérzést,
Az idő koptatja, ehhez a közeledést.

Legtöbbször, kínjaimmal magam vagyok,
Keresem a csillagot, mely felém ragyog.
De ma már tele vagyok kétségekkel,
Istenem, irányodba kérdésekkel.

Mert Te tudod, óh nagy Isten,
Nem sok baj van, mi rajtam nincsen.
Neked elmondhatom ezeket,
Elmondom Istenem, hogy nehéz a kereszt.

Nem zúgolódok, csak arra kérlek,
Betegségem súlyosságát könnyítsed meg!
Azért, hogy nem látok, járhassak népeddel,
Tudjam, mi történik vágyódó gyermekeiddel!

Hadd lehessen ott, ahol a seb enyhül
Használj engem is, közöttük eszközül!
Sok bizonyosságot adtál Te nekem,
Hogy igédet hirdethessem!

Járhassak, ennél nem betegebb lábakkal,
Mehessen sok helyre Szentlélek szárnyakkal!
Vihessem a jó hírt, milyen jó Istenünk,
Ha Őt szolgáljuk, a Mennybe felmegyünk!

Úgyis az a vágyam, hogy Nálad lehessen,
Szerető kebleden, örökre megpihenhessek!

2004. november 4.

Gyönyörű Hazám!

A honvágy tölti el lelkemet,
Ha Rád gondolok jó Atyám, Istenem,
Annak az embernek van igazi hazája,
Kinek a szívét betölti Édesatyja utáni vágya.

Mert itt csak vándorlunk, a bűn rengetegben,
Ki hazáját keresi, velem egyetemben.
A honvágy sokszor kicsalja a könnyemet,
Mert vágyódásom, Atyámhoz láncol engemet.

Keresem az utat, amit Édenben elvesztettem,
Mikor Atyám intésére nem figyeltem.
Mintha évszázadok óta keresném az utat,
De az idő, évmilliók felé mutat.

Miközben igazi hazámat vágyódással keresem,
Megtalállak a világmindenségben, Istenem.
Mivel oly nagyon szeretted,
Fiad halála által engem megmentettél.

Eljött az idő, amire oly nagyon vágyom,
Utamnak hol létét, Istenben megtalálom.
Keresem az utat, de a honvágy ma is éget,
Megtaláltalak a Szentlélek által, Atyám, Téged.

Jó, hogy elküldted a vezető Szentlelket,
A bennem lévő mágnest felerősítetted.
Így biztosan megyek már, a kijelölt utamon,
Vár reám jó Atyám, s az Égi oltalom.

Drága embertársaim, vigyázzatok arra a mágnesre,
Melynek Szentlélek az igazi neve.
Várom a napot, mikor a határhoz érek,
Határon átnyúló keze, nyújtja a segítséget.

Akkor örömtől ittasan repülök karodba,
Mert elérkeztem a Mennyei Honba.
A honvágy, többé nem gyötör engemet,
Mert otthonomba érve átölellek,
Szerető Mennyei Atyám Tégedet!

2007. január 28.

Tudatlanság!

Azt hittem én valamikor gyermekkoromba,
Hogy a fecskéknek nagyon jól megy dolga.
Költözés előtt, kiültek ők a villanydrótra,
Tárgyalták, kinek, hogy ment nyáron dolga.

Ha hosszú volt a nyár, keveset pihentek,
Mások pletykájára nem sokat figyeltek.
Csevegés helyett, tették a dolgukat,
Inkább másodszor is raktak tojásokat.

Isten is úgy teremtette őket,
Utód neveléssel töltsék idejüket.
Mikor oly hevesen tombolt a forró nyár,
Néhány fecske vízért, a medencémhez járt.

Medencét felnőtt koromban készítettem,
Mikor elmúltak a gyermekévek felettem.
Megtudtam, a gyermeknevelés nagy munka,
Ezt sok embernél, a kicsiny állat jobban tudta.

Munkájuk végeztével elbúcsúztak szépen,
Pár kört leírtak a költőhely közelében.
Egy hangos csevegéssel el is köszöntek,
Hálájukat fejezték ki a nagy Istenünknek.

Hálát adtam értük az én Istenemnek,
Szorgalmukkal példát adtak az embernek.
Sűrű csevegés közt elindultak délnek,
Példát mutatni még más emberkének.

2004. december 6.

Költőtársam

Van egy költőtársam a szomszédfaluban
Istent szívből keresi komolyan, valóban.
Sajnos, hogy érte őt sorban a sorscsapás,
Nem tudta, mindez miért követi egymást.

Míg vásárlás miatt, kapcsolatot kerestem,
Egy bajban lévő keresztényre leltem.
Kerestem az okát, hogy lélekben előttem kinyílt,
Depressziós volt szegény és szenvedett nagyon.

Rajta hagyta nyomát a sorcsapás.
Nem sejtettük akkor, hogy közel a gyógyulás.
De amíg ez nála lassan bekövetkezett,
Alig bírta vinni a hatalmas keresztet.

Kereste Istent és a Hozzá vezető utat,
A szabadságra, tiszta szívéből kereste a kiutat.
Kereste Istent, kereste a napot,
Aki segít rajta és ad neki világosságot.

Történt egyszer, beszélgetésünk során,
Isten nekem a kiutat megmutatá.
Elmondtam neki, mi a tennivaló,
Ha Hozzá fordulunk, segít a Megváltó.
Jött a felismerés, a vívódás, a kétség,
Kereste az utat egyedül is, de már volt segítség.
Így aztán én is Istennek hálás lehetek,
Mert adott nékem egy jó barátot, aki szeretett.
Szeret még ma is, a segítséget visszaadja,
Nem kíván semmit ingyen, nem is olyan fajta.
Örül neki a Frici, hogy most már szabad,
Segítséget nyújthat így ő is másoknak.
Erős oszlopos tagja ő a Katolikus rendnek,
Menedéket, ma már, nála sokan lelnek.
Szereti a vezető atyát, hálát ad Istennek,
Segítségére van, gazdagnak, szegénynek.
Örülök már én is, hogy megállja a helyét,
Megtalálják őt ott, ahova helyezték.
Szereti az Isten is az állhatatos embert,
Jutalmat ad neki, ha Mennybe érkezett.
2004. július 10.

Sorstársak!

Várom a szavakat, hogy üresen ne csengjen,
A Szentlélek szóljon hozzátok helyettem!
Ő vigasztalja meg minden sorstársamat,
Csak hagyjátok Tőle vezetni magatokat!
Bízzatok Istenbe, Ő megvigasztal,
Őnála bőséggel terítve az asztal.
Őtőle kérjétek, mi nektek hiányzik,
Hittel gyertek Hozzá, Ő sohasem hibázik!
Ő nem feled el téged, ha a sorsod sanyarú,
Az Ő kezéből minden édes, sohasem savanyú.
Ne felejtsetek el a hitet feléje gyakorolni,
Kezeiteket Előtte sűrűbben összekulcsolni!
Ha az emberek elhagynak, és furcsán néznek rátok,
Jézus pedig úgy szeretett, hogy lett érettünk átok!
Tekintsünk Őreá és halljuk meg szavát,
Mert egyforma lesz mindenki Önála odaát!
Őnála eltűnik a koldus, eltűnik a nyomorék,
Higgyétek el nékem, ott nem lesz különbség!
Ha nem lesz pénz kezetekbe, mi sokakat visszatart,
Szeretetet visztek szívetekbe Isten elé majd.
2004. december 15.

Vándorló lélek!

Száll a lelkem évezredekén át,
Meg akarja találni az örök otthonát.
Úgy van sokszor a lelkem,
Mint fecske az óceán felett,

Nagyon elfáradt már,
De nincs, hol kipihenje magát.
A tudós társaság, a „fekete lyukat”, azzal magyaráz,
Hogy valamikor történt az ősrobbanás.

Furcsa, hogy csak a feketeség gyűlt egybe,
Pedig Valaki az egészet így teremtette.
Magyaráznak a tudósok, látszólag bölcs dolgokat,
Ha újat találnak, dobhatják félre a régi gondolatokat.

Isten nélküli lélek egyszerű bolyongó lett,
Mert nem ismeri az Istent.
Az én lelkem bolyong, és keresi az utat,
Tudja, van egy Isten, Aki mindent időben megmutat.

A fecske is csak úgy maradhat az óceán felett,
Megpihenni akkor tud, ha egy hajó arra érkezett.
Sok kis madár beleveszik az óceán vizébe,
Mint az ember is, ha nincsen Szentlélekkel töltve.

Az én lelkem is szálldos ide, s tova,
De nem vész el, mert a Szentlélek a tartó oszlopa.
Vigyázz hogy mit kezdesz, ó ember,
A Szentlélek nélkül az életeddel.

Nem tudsz bele kapaszkodni, mert nem ismered Őt,
Nem tudod, hogy Ki Ő, hogy Ő a Megmentőd.
Élhetsz itt e földön, szeretheted a pénzt, drágaköveket,
A szeretetről más fogalma van a Szentléleknek.

Vigyázz a szeretetre, mert az egy hatalmas vagyon,
Ki Vele él az nem hal meg, hanem örökélete vagyon.
A Szentlélek az, Aki nem veszti el magát,
Betölti az eget, földet, örökségül adja lelked otthonát.

Fehér ruhád, csak abban az esetben lehet,
Ha megtaláltad Istennél, otthonod, lakhelyed.

2006 augusztus 29.

Sötétség küszöbén

Beborul az ég, lassan besötétül,
Szememre, szívemre sötétség árnya ül.
Szeretnék látni, de már nem lehet!
Számomra nincs bocsánat, nincs kegyelem?
Szeretnék látni! Kérdezem, hogy miért
Van számomra ilyen nagyon sötét?

Sötétben vagyok, sötét itt minden.
Kérdezem, hogy miért? Te hatalmas Isten!
Ígéretet kaptam, abból van elég.
Kérdem Tőled, van számomra bocsánat még?
Imádkoztak értem kicsik és nagyok sokan,
Világos lesz nekem is, mondták biztosan.

Sötétbe a szívem, sötétbe a lelkem,
Sötétbe a fiam, sötétbe a kiskertem.
Ha itt járna Krisztus, nem hagyna sötétben,
Biztos vagyok benne, imádkozna értem.
Kérdezem az Istent, meddig tart ez, meddig,
Vagy talán fussak tengertől tengerig?

Kérem a jó Istent, ne hagyj elcsüggednem,
Ne engedd a sátánt kínozni a lelkem!
Hallgatom a családom és annak zaját,
Hallom nevetni őket, mégpedig jókorát.
Hallom az örömet, melybe üromm vegyül,
Nem látom arcukat, csak én egyedül!

Hét éve már annak, mikor elkezdődött,
A szememre sötét homály árnya szövődött.
Nem tudom mit tegyek, kéregessek szépen,
Vagy pedig verjem az asztalt és a széket?
Melyik forma lesz az, amelyre felfigyelsz?
Melyik forma lesz, mely megindítja szíved?

Vagy talán hagysz élni a sötétségben?
Hagysz engem vergődni reménytelenségben?
Vagy talán azt mondod az ilyen embereknek,
Nincs eledel az ilyen ebeknek!
Hogy mondjam? Mit tegyek,
Hogy ne legyen hiába,
Zörgetésem házadnak ablakába?

Mit tegyek hát? Mondd meg ó hatalmas Isten!
Vagy elküldesz, hogy helyem itten nincsen?
Mit tegyek hát mondjad, zörgetek Tenálad!
Megnyitod-e ajtód szívem oltalmának?
Zörgetek én Nálad újra, meg újra,
Hivatkozok arra, ki Igédet írta.
Zörgetek én újra meg újra Tenálad,
Ne adj át engem a csúfos halálnak!

2004. július 22.

Szép emléké Bőrzsöny

Fájó szívvel emlékszem rád Kosd,
Nagymaros, Ipolydamásd és Bőrzsöny,
S arra, mikor kedvesemmel jártunk,
Ezen az északi földön.

Kosdon megrendeltük a málnát,
Nem gondoltuk, hogy ily szép
És gazdag lesz rajtunk az áldás.
Gyönyörködtünk a tájban, a falvakban,
Nem is sejtettük, hogy bele szeretünk,
A Kемence patakba.

Örültünk ott, egy kis sziget láttán,
S átkeltünk a patakon, a nagyobb kövek hátán.
Meg is tudtam akkor, hogy a pataknak is drága vagyok,
Mert a kövek hátán, estem is egy nagyon nagyot.

Megtudtam, hogy ez is Isten áldása,
Megéreztem, a földnek, milyen nagy a vonzása.
Megköszöntük Istennek, hogy angyala ránk vigyázott
És a szívünkben a szerelem csak úgy szikrázott.

Szép volt a táj és a feleségem,
Akit jó kedvedből adtál Uram nékem.
Szép volt a táj, szép volt minden Uram,
El is kényeztetted e földi fiadat.

Gyönyörködött a szívem, a völgyben, a magaslatokban,
Közben, tartottam szép feleségem a karomban.
Örült a szívünk, hálával volt tele,
Szedett vad szamócát, fiadnak, a neje.
Szép volt a kirándulás, csobogott a patak,
Szívünkben örökre, szép emlék maradt.

Termés volt a mogyorófán, virágzott a rét,
Azóta se láttam, olyan szép menyecskét.
Másnap délutánján, hazafelé jövet,
Elhoztuk a málnát, de ott hagytuk szívünket.

Tálcntum.

Figyelj rám te ember, ki élsz itt e földön,
Tálcntumot kaptál az égietől kölcsön.
Gondolj rá, hogy el kell számolni majd egykor vele,
Kegyelemből kaptad, s most itt a munka ideje.

Nem mindegy, hogyan kamatoztatod tálcntumodat,
Ha lusta vagy, el is áshatod azokat.
Tudd meg, te gyarló, bűnös ember,
Játszani nem lehet az égi kegyelemmel.

Hogyan számolsz el, ha eljön majd a számonkérő,
Mit mondasz majd, mert a lustákat nem szereti Ő.
Elküld majd a pokol tüzére,
Ahol örök kín lesz, és nem béke.

De aki dolgozott, elvégezte a rábízott munkát,
Örömmel adhatja vissza a kapott táalentumát.
Örömmel dolgozol? Segítesz másnak?
Hasznára vagy-e szülőhazádnak?

Ha igen, díszpolgár is lehetsz a földön,
Mint Erdélyiné, segített másnak, rögtön.
Büszke is Rá a város, és annak polgármestere,
Országunk, sajnos, nem ilyen polgárokkal van tele.

Élhetsz te bárhol ezen a földön,
Munkáért szidnak, vagy dicsérnek örökkön.
Örülök a falunak, amelyben lakom,
Dolgoztam sokakért, ha kellett, vakon.

Igaz, hogy már semmit se látok,
Szeretetből teszem, ne legyen rajtam átok.
Akarok dolgozni embertársaim javára,
Remélem Istennél meglesz a munkám ára.

2007. május 11.

Nyomkövetés..

Hogyan tudjam követni az utat,
Ha nem látom előttem drága lábnyomodat?
Szeretnék látni, megfelelni annak,
Amit elvár tőlem drága szent szavad!
Hogy járjak látás nélkül, hogy járjak egyedül,
Amikor szememen a vakság árnya ül?

Ha nem látok semmit, hogy járjak utadon?
Az akadályt, a vermet sem látom.
Te voltál a szemem a vak sötétben,
Itt hagytál engem szörnyű kétségben!
Elvárod tőlem, hogy egyedül járjak
A vaksötétben menjek a világnak?

Te el tudod képzelni ó hatalmas Isten,
Hogy kis unokámról képzeletem sincsen!
Nem látom fejlődni iker lányaimat,
Izmosodni legkisebb fiamat.
Nem tudom óvni őt, s adni jó tanácsot,
Magam is homályban látom a világot.

Valamikor segítettem másnak, meg is kértek,
A Misi bácsihoz bátran el is jöttek.
Vágtam disznót, festettem a szobát,
Örültem neki, hogy végezhettem munkát.
Te láttál engem, láttad aktív voltomat,
Most nem látom felettem az égboltodat.

Könyörülj hát rajtam, Istennek Fia,
Ne kelljen testemnek vakságban meghalnia!
Ne legyen sötétben a saját lakásom,
Ne legyen sötétben pincém, s a padlásom!
Sok mindent tenni kéne, de már nem tudok,
Könyörülj hát rajtam, mert bele pusztulok!

Az idő ahogy telik, a dolgom rosszabb lesz,
Könyörülj ó Isten, a szemem mossad meg!
Gyógyítsd meg a szemem szemgyógyító írral,
Ne legyen az életem tele siralommal!
Örülhessek Neked, örülhessek másnak
Nyisd meg hát a szemem, add meg, hogy lássak!

2004. június 8.

Sérelem

2006 őszén ért engemet sorozatos sérelem.
Aki a sérelmet okozta,
A sátán munkáját bennem erősen fokozta.
Hozzá fordultam, mert nem tudtam, mit tegyek,
Hogy a sérelmet tőlem Istenem elvegyed.

Keserű szívvel gondolok bizonyos dologra,
Amely lelkem egyensúlyát felborította.
Párom oly sokszor mondotta,
Ne álljak bosszút azon, aki azt bennem okozta.

Sok-sok álmatlan éjszakát okozott nekem,
Az érdemtelenül engem ért csúnya sérelem.
A párom engem mindig csak arra kért,
Hogy bocsássak meg az Istenért.

Ha átadom gondjaimat Istennek,
Sokkal könnyebb nappalaim, s éjszakáim lesznek.
Próbálkoztam ezen ésszerű tanáccsal,
Ezerszer harcoltam önmagam bajával.

Alvásra, éjszakáimból, 1-2 óra jutott,
Az éjszaka többi részében folytattam a harcot.
Örültem, hogy gondomat átadtam Istennek,
Aztán ismét harcoltam, a pénzéhes emberrel.

A bosszúállás újra meg újra érlelődött bennem,
Egy-egy újabb intőszóra mindent elengedtem.
Így adódott lelkemben, hogy jött derűre ború,
És újra kezdődött bennem a lelki háború.

Állandóan nyugtalan, és ideges voltam,
Közben észre vettem, hogy megint sokat fogytam.
De Isten is a lelkemmel sokat beszélgetett,
Olykor-olykor a lelkem Neki engedett.

A lelki harcban itt vagyok,
Nem tudom, Isten kihozni belőle mikor fog.
Közben így vívódom magamba,
Sokszor lábam, fejem verem a falba.

Mikor észhez térek, elmondom magamnak,
Hogy van Istenem, Aki engem meghallgat.
Jön az újabb biztatás a párom felől,
Isten majd megsegít, ne féljek semmitől.

Magamhoz térve, neki igazat adok,
Istenem felé, bűnbánó szívvel leborulok.
Elmondom Neki, Istenem, Te vezess!
Mert a bosszúállást Te teszed meg.

Most újból Istenben reménykedek,
Kér, hogy Neki adjam át sérelmemet.
Ő majd megsegít, hiszen megígérte,
Ha engedelmeskedek, a lelkemben lesz béke.

Most megnyugodva állok ismét Előtte,
És várom, hogy szívemet a béke betöltse.
Ha a megbocsátás lelkembe költözik,
A nyugalمامon, majd Isten békéje örökdik.

2007. január 18.

Világosság!

Gyűjts világosságot ó nagy Isten a mi szívünkben.
Hogy égi fényed vezessen földi életünkben!
Mert Rád van szüksége minden emberi lénynek,
Állatnak, víznek a mező virágának, s fűvének.

Sajnos előttem sűrűn van sötétség,
Ha nem jön szemembe fény, elborít a kétség.
De mikor az áldott nap, melyet Te teremtettél,
Áthat a sötétségen, lelkemben új remény kél.

Halljad meg ó nagy Isten imámnak szavát,
Töltsd meg fénnel, nappalimat, s szobám.
Mint ahogy élni Nélküled, nem lehet,
Töltsd meg Magaddal, földi életemet.

Ha nem láttam volna napodnak világát,
Most, nemlátó szemem, aludná örök álmát.
De mivel láttam, hogy milyen szép a nappal,
És hogy nyílik a virág, nyáron és tavasszal.

Hiába mondanák, hogy világosság nincsen,
Hiába mondanák, hogy a nagy Isten nincsen.
Szívem mégis emlékszik Rád Te Hatalmas Isten.

Szívemből kitörölni Téged már nem lehet,
Hallgass meg engem, nyisd meg a szememet!
Nem lennék én hálátlan, mint a kilenc bélpoklos,
Hallgass meg hát, mit mondok Néked most.

Emberi kéz engem soha nem gyógyít meg,
Ezért jövök Hozzád, kérésem hallgass meg!
Éveken át Te voltál a szemem világa,
Ne hagyj könnyörögnöm most az előszobádba!

Ne hagyj tovább kérnem, mire a szívem úgy vágyik,
Hallgass meg hát kérlek, mert nem bírom sokáig!
Nem látom a kedvesem, s a gyermekeim arcát,
Enyhítsd ó kérlek, a lelkem súlyos harcát!

Úgy élek e földön, mint bányász a bányába,
Húsz lépést se tud menni, ha kialudt a lámpája.
Nem tud ő feljönni, ha nincs, ki igazítsa,
Ne úgy érezzem magam, mint egy kivert kutya!

Bánatom elmondtam, s várlak némi reménységgel,
Hogy házadban örüljek és nézhessek széjjel!

2004. december 7.

Tékozlás

Belső látásommal látom, a hegyeket, völgyeket,
A székelyföldi aranyat, ciánt és érceket.
Felülről látom, Kárpátok szép erdei táját,
Jó gyümölcsseit, és vad állományát.

Pusztulóban vannak a fák, a kárpáti hegyoldalon,
Nem fogja fel a vizet, s lent nincs az embernek oltalom.
Az ember tett a tájjal olyan csúfot,
Amilyet a föld még magán nem hordozott.

Sok helyen a vízgyűjtő medencék olyanná lettek,
Beillenének már, akár egy tengernek.
Az éghajlat, nyugaton még sokkal rosszabb lehet,
Tájfunok pusztítanak, és a tengerek.

Beszélhetnék még, a sok ezerhektáros tüzeokről,
A sérült ózon pajzsról, és a kártevőkről.
Pedig Isten gyönyörűnek adta nekünk az egész világot,
S mi azt tesszük vele, amit még Isten sem látott.

Rengeteg eszünkkel, szabályozni akarjuk a tengert,
Melyhez, az előttünk élt ember, nyúlni sem mert.
Csak annyit vett el mindig belőle,
Hogy a természet azt kiküszöbölhesse.

Vigyáztak vadra, és madárra,
Tudták, mindez Isten adománya.
Nem éltek vissza Isten jóságával,
Mint némelyik ember, kétszáz szobájával.

Luxus, és olajszállító hajók
Őrült mennyiségben szennyezik az élővilágot.
Míg az egyik szennyez, a másik fajokat pusztít el.
El tudunk e számolni a tönkre tett földdel?

Számunkra egyetlen ékszer, ez a világűrben,
Az északi sarkot is tönkretesszük, türelmetlenségünkben.
Vigyázz ó ember, ki tudósnak vallod magadat,
Tönkre teszed környezetet, közeli, s távoli családodat.

Nem hagysz semmit a jövőnek, élsz csak a mának,
Előrehozod pusztulását az ember fajának.
Nem elég az embernek, egy szoba és konyha,
Akkor érzi jól magát, ha emelet tornyosítja.

Megköszönöm Istennek én a vakságot,
Hogy tíz éve már annak, hogy paráznaságot nem látok.
Nem látom az öldöklő filmeket.
Féltem a jövőnket, a szegény gyerekeket.

Ezt tanulják tőlünk, a teremtés csúcsától,
Mert alig van Isteni tisztelet, ami a sok rossztól meggátol.
Azelőtt elég volt tíz hold, termőtalaj,
Ami egy szép családnak megélhetést biztosított.

Köszönöm Istennek, a meglévővel, elégedett vagyok,
Ha menni kell majd Hozzád, könnyen visznek az angyalok.

2007 február 15.

Vigyázok Rád!

Vigyázok Rád, s nem látó szememmel
Őrzöm szemed fiatalos tekintetét.

Melyet gyönyörűségemre
Adott nekem egykor az Ég.

Vigyázom álmodat és annak látását,
Füleimmel érzékelem orrod halk szuszogását.

Vigyázok Rád nappal, vigyázok Rád éjjel,
Féltelek a bajtól, s minden rossztól Téged.

Nagyon szeretném, ha lennél boldog anyuka,
Örömmel teljes feleség és drága nagymama.

Nem látó szemekkel őrzöm arcod mosolyát,
Éles füleimmel hallom, kacajod édes hangját.

Jó visszagondolni, a Veled eltöltött fiatal korra,
Voltál Te egészséges, és nem nyafogtál soha.

Emlékemben őrzöm szemed szelíd tekintetét,
Mellyel megáldott engem egykor az Ég.

Szétnézek gyermekeim, s unokáim között,
Keresem a szemed, hogy melyikbe költözött.

Felfedezem egyikben szemed gyönyörű pillantását,
Amely egykor elnyerte, szívem titkos birodalmát.

Neki többet jelentett a szó, hogy „Papa”,
Úgy érezte, hogy csak Ő, a szívem birtokosa.

Szétnézek, s mindegyikben találok valamit Belőled,
Ha nem vagy itt, akkor is érzem kedves jelenléted.

A szemem már nem lát, de a lelkem megőrizz Téged,
Mert oly drága nincs más, sohasem felejtelek Téged.

Elfuthat az idő, hervadhat a virág,
De az én szemem mindig, Téged olyan édesnek lát.

Hiába lettél korosabb, mert fiatal a szíved,
Örökké szeretlek, ezt írja a férjed.

2005. január 25.

Ne félj a haláltól!

Kedves embertársam! Ki a haláltól nagyon félsz,
Sokkal jobban teszed, ha Istennel megbékélsz.
Én is féltem egykor a haláltól nagyon,
Míg rám nem talált hűséges Megváltóm.

Miután Hozzá, én is hűséges lettem,
Nem kellett többé a haláltól rettegnem.
Szép Jézussal az élet, még ha beteg is vagy,
Örök élet reményében, te már Jézusé vagy.

Így értem el én is életem célját,
Rettegéstől ment vagyok, mert Jézusom lát.
Beteg vagyok testileg, de az mit számít,
Lelkem már az Ővé és ez nagyon boldogít.

Kapaszkodj hát belé, vigyázz lelked tisztaságára,
Meglátod, hogy boldog örök élet lesz neki az ára.
Vigyázz magadra, figyelj a szegényre,
Meglesz majd Istentől, jótéteményed bére.

2004. július 29.